

SÁROSPATAKI

IFJÚSÁGI KÖZLÖNY

LX. ÉVFOLYAM

Főszerkesztő:

GÉCZY ANTAL
II. é. theol. h.

1-5. sz.

Felelős szerkesztő:

DÉVAI JENŐ
tanár

SZERKESZTŐSÉG ÉS
KIADÓHIVATAL:
SÁROSPATAK
FŐISKOLA

MEGJELENIK JÚLIUS ÉS
AUGUSZTUS HÓ KIVÉ-
TELÉVEL HAVONKÉNT

ELŐFIZETÉS:
EGY ÉVRE 12P
FÉL ÉVRE 8—P
EGYES SZÁM 2—P
Jogi személyeknek évi 20P

1945. ÉVI MÁRCIUS HÓ

TARTALOM:

Román János: A falak és a lélek megmarad... — Vitéz Ferenc: Homokóra. (Vers.) — Tóth Gyula: Repülő szikra. (Vers.) Bodnár Lajos: Magatokon sírjatok. (Tűkör előtt.) — Darányi Lajos: Kováts Árpád †. — Isaák Imre: Hideg tavaszba jajt kiáltok én. (Vers.) — Galambos Lajos: Március 15. — Vitéz Ferenc: Legátusok. — Tóth Gyula: Ezüsterdő, ezüstmező. (Vers.) Vitéz Ferenc: Elekción. — Szabó István: Megnyílnak a nagykapuk. — Vitéz Ferenc: Harangvirág (Vers.) — Hírek. Piros-tín-tával. (Lásd a címdal belső oldalán.)

PIROS TINTÁVAL.

Leégett a ház. Újat kell építeni. A jó gazda ilyenkor mérlegel. Így, vagy úgy érdemesebb-e? A régi hibákat igyekszik kiküszöbölni. Szobák elhelyezését stb. ízlésének, egyéniségének megfelelően választja meg és ha ehhez szükséges, új fundámentumra épít. De mert jó gazda, mérlegel és mindent ami a régiből jó, újból felhasználja. Pénzt, időt, fáradságot takarít meg vele... Isten segedelmével épít a jó gazda...

„... Napjaink legtöbbet emlegetett kérdései közé tartozik a társadalmi egység megvalósításának és a műveltségnek a problémája... Rájöttek arra, hogy a magyar értelmiségnek, a vezető rétegnek nem a könyvekből és népszínművekből, hanem saját tapasztalataiból kell ismerni a népet, a parasztságot...“ (Fiatal Magyarország, 1943.)

Mit gondolsz testvérem, ezek a szavak és sok más ezekhez hasonlók ágyban párnák között születtek-e meg? Azt hiszem, nem. Jövőbe látó szemek a multat látták maguk előtt és építették a gyorsan rohanó jelent. Falukutatás, szövetkezetek (Hanza), tehetségmentés, népfőiskolák és még sok minden más, ihletett agyból született és ihletett kezek által megvalósított téglakövei voltak a leégett háznak. Téglakövek.

„... Magyar út, a világ magyarságának útja, amelynek egyes szakaszait megpróbálták kiépíteni az István királyok és Mátyások, Bethlen Gáborok és Kossuth Lajosok, Apáczaiak és Kőrösi Csomák, Pázmányok és Adyok... Magyar földön magyar verítékkal magyar célok szolgálatára magyar utat kell építeni még akkor is, ha ez beteg tradíciók lerombolását, klikk-, vagy látszólagos osztályérdekelt ösztönzését jelenti... Ezt az útépitést a magyarság csak akkor végezheti el, ha erre predestinálva van. Ha magyar út Isten gondolatában nélkülözhetetlen ahhoz, hogy teljes legyen a világ képe...“ (Magyar út.)

Mit gondolsz, Testvérem, igaza volt-e 1940-ben a Magyar Út-nak, vagy inkább így kérdem: hiszed-e azt ma amit a Magyar Út 1940-ben mondott? Mert ha hiszed, ha csak Te egyedül hiszed, akár széles e világon, már igaza volt és igaza lesz, mert „Isten gondolatában“ benne van a „magyar út“. Te néked pedig, mert hiszed, meg is kell építened: pénzt, időt, fáradságot megtakarítani, el ne felejtkezz: nem utolsó dolog.

G. A.

Főmunkatársak:

Bene Dezső V. é. Lakó János III. é. Végh Ernő II. é. Lovas János I. é. theológusok,
Szabó István VIII. o. g. t. Tóth Gyula IV. é. tan. jel.

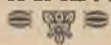
Hirrovatvezető: Szilvássy János II. é. th.

Kiadóhivatali főnök: Vitéz Ferenc IV. é. th.

A SÁROSPATAKI IFJÚSÁGI KOZLÖNY

LX-**IK**

ÉVFOLYAMÁBA LÉPETT.

A falak és a lélek megmarad...

A Sárospataki Ifjúsági Közlöny ezzel a számával immár LX. évfolyamába fordul. Nagy szomorúsággal, s az utókor előtt némi szégyenkezéssel tekintünk az évfordulóra. Mult esztendők és évtizedek sokszínű szépsége, gazdagsága mellett olyan, mint mostani életünk : nagyon szegény. Több hónapi késéssel jelenhetett csak meg ez az első szám, s talán utolsó is lesz ebben az esztendőben.

De nagy szomorúságunk mellett, 1945. tavaszán, március 15.-e és húsvétja között mégis van egy örvendetes üzenetünk az utókor számára, s azoknak, kiket sorsunk érdekel. A sárospataki Anyaiskolában épen maradtak a falak és a lélek, a locus genii és a genius loci.

Sok minden elpusztult, megrongálódott, elveszett, a legszücségesebbek : könyvek, diákpádok és katedrák is, de a falak épek, sértetlenek. A zivatar csattogása közben sokszor nem is kívántunk már egyebet, s az öles falak ime, töretlenek, nincsen egyetlen összeroskadtt boltív, nem hiányzik egyetlen tetődarab sem. Mennyire féltettük, mennyit rettegtünk érte s a veszélyben mi bujtunk a szárnya alá, védelmet, biztonságot adott. Gazdag, erős nemzedékek hite, akarata épült bele, évszázadokra építette! Idő sodrába került mai nemzedék, gyermeki bizalommal kapaszkodunk bele, s reménységgel, bizakodva hagyjuk a jövődő nemzedékeknek : drága, erős, méltóságos testét a pataki léleknek, a mi lelkünknek !

S az ép testben ép a lélek is. Olyan ma is, amilyenek évszázadok rendelték és igazolták. Őrzi a reformátorok, fundátorok, régi nagy mesterek örökségét, a magyar kálvinizmus Istent és Hazát ölelő, komoly, áldozatos, bibliás és zsoltáros hitét. Sárospatak ma is a Szabadság földje, Borsi és Monok között jövődőbe törő fellegvára annak a gondolatnak, amely ezen a tájon uralkodott és uralkodni fog mindörökké. Sárospatak

ma is az Egyenlőség földje; mint volt, ma is kort előző hirdetője és megvalósítója a magyar népi gondolatnak. Sárospatak ma is a Testvériség földje: az oktalan szeretetnek, önzetlen rajongásoknak, legszélesebb ölelésű emberségnek, s legmélységesebb magyarságnak meleg családi fészke, hol senki sem érzi magát idegennek, ahová szinte mindig, mindenkit haza várunk.

1945. tavaszán, sok szomorúságban, bajban, nincstelenségben is ezzel az örvendetes üzenettel, jövődőbe vetett reménységgel, bittel köszöntjük lapunk olvasóit, még messze lévő s volt diákokat: azokat, kiket sorunk érdekel.

Román János
főiskolai szénior

Homokóra.

Peregnek a napok
gyors egymásutánban,
mint a homokszemek
a homokórában.

Peregnek a napok,
peregnek, peregnek...
— Mennyi van még hátra...?
Nem tudhatom számát
a homokszemeknek...
csak hogy fogynak, fogynak,
jól tudom, azt látom:
egyre több lesz a ránc,
barázda: orcámon...

S mikor az utolsó
homokszem is ráhull
a többi halmára
eltelt az én időm
itt, e sivár földön...
Isten reátekint
a homokórára,
s fordít rajta egyet...
és a homokszemek
újra csak peregnek...
Míg csak peregnek,
le sohasem érnek...
Megszűnt a határa
az időnek, térnek...

s én örökké élek...!

Vitéz Ferenc
IV. é. th.

Repülő szikra...

Az Isten homlokából kipattant,
repülő szikra vagyok
s az ég magasán vadul,
sziporkázva átnyargalok.

Vagyok az Élet deli juhásza:
a csillagszemű juhász!
Két ravasz testvérem úz:
csudás — Öröm s a Búsulás.

Szívem gyönyörű, hasadó hajnal,
rajt' hajnalcsillag ragyog,
s minden napvirradtakor
tündökölvé meghasadok.

Legyek bármily zord, mosolyog szemem...
Tőle nyílnak a rózsák...
Szegény vagyok, de akad
szeretőm hetedhétország...

S ha virágoskertemből elszólít,
elcsalogat a halál:
lelkem, — mint virágra méh, —
szerelmeihez visszajár...

Tóth Gyula
IV. é. tan. növ.

TÜKÖR ELŐTT:

Magatokon sirjatok!

„Jeruzsálem leányai, ne sirjatok én rajtam, hanem ti magatokon sirjatok és a ti magzataitokon.“ Luk. 23 : 28.

A kereszthalálra ítélt Jézus megy a Golgothára. Alázatosan és mégis diadalmasan lépked gúnyolói és gyilkosai között. „Hátát odadja a verőknek és orcáját a szaggatóknak, képét nem födözi be a gyalázás és köpködés előtt... Száját nem nyitja meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az öt nyírók előtt.“

Csak az asszonyok siratják a szenvedőt. Ők nem tudják feledni Krisztus jóságát és esodatetteit. Megezik a szívők azon, aki mindenki-vel csak jót tett, aki mindenkinek, de főképen nekik hozott szabadulást.

Krisztus, hallva az asszonyok jajszavát, megáll és e könnyhul-
latókat, „Jeruzsálem leányait“ megajándékozza az utolsó tanításával: „Ne sirjatok én rajtam, hanem ti magatokon sirjatok és a ti magza-
taikon.“

„Ne sirjatok én rajtam.“ — Nagy fájdalom, nagy kín, megfeszít-
telés vár ugyan Krisztusra, de Ő még sem siratni való. Isten igaz
szolgája, engedelmes gyermeke volt. Megtette mindazt, amit reá bízott
az Úr. Reá tehát, mint mesebeli hősré, akinek már csak ez utolsó
próbát kell kiállani, ez utolsó akadályt kell legyőzni, egy boldog
örökség, Isten országának a királysága vár.

Ne rajta sirjatok tehát, mert Ő halad a maga útján: szenvedé-
seken át a dicsőségbe, a pokol mélységén át az Atya jobbájához, hanem
ti magatokon sirjatok, mert nem Vele jártok, hanem keresztre feszít-
titek és dárdát döftök oldalába, hogy elnémítsátok. Sirjatok „a ti
magzataitokon,“ akiktől elzárjátok Krisztust, akiktől elveszítitek az üd-
vösséget, akik előtt becsukjátok az Isten országának kapuját.

A jeruzsálemi bűnös, krisztustagadó népre reáüzödött az Isten
mérhetetlen haragja. Legyilkolták, rabságra hurcolták a népet, lerom-
bolták a várost, hogy „kő kövön. nem maradt.“ — Vajjon véled szem-
ben, magyar népem, aki naponként megtagadod, eláruod és megfe-
szíted a Krisztust, könnyörületesebb lesz-e az Úr? Vajjon nem ilyen,
vagy még szörnyűbb büntetés vár-e reád bűneid sokasága miatt?

Indulj hát megbánásra. Patakként follyanak bűnbánatod
könnyei, hogy vegye le rólad az Úr az Ő haragját. Sirasd meg, sirasd
meg bűneidet óh magyar, hogy a nagypénteket húsvét, a halálodat
feltámadás kövesse, hogy a romokon új élet fakadjon. Ámen.

Bodnár Lajos
III. é. theológus

KOVÁTS ÁRPÁD

1920–1944.

Született Budapesten 1920 december 9-én. Meghalt Sátoraljaújhelyben 1944. augusztus 28-án.

A két megye közötti időből most különösen ezt emeljük ki, hogy pataki teológus diák lett 1939. szeptember 14-én.

Pataki diák lett. Volt abban valami megtisztelő és valami értékelés, amikor Dr. Kováts J. István, a budapesti teológia országos hírű tanára, a fiát épen a pataki teológiára küldte, jobban mondva: hozta. Szólt ez a választás ennek a tájnak. Benne volt a Hegyalja lankáinak, a Bodrog hullámának, a kis város, a majdnem falu csendességének dicsérete. De mindenek felett ott volt benne a pataki Alma Mater előtti zászlóhajtás.

Pataki diákká lett. Mintha itt nőtt volna fel. Meg volt elégedve Patakka. Nem is kívánczolt el innen. Még segédlelkésznek is a szomszédba jött, amikor reménytelenné vált a külföldi út. Tempós, nyugodt járása, meggondolt, kissé nyújtott beszéde jobban is illett a vidék csendjéhez, mint a főváros gyilkos iramához. Bejáratos volt a pataki úri házakhoz. Építgette és ápolgatta ezeket a kedves kapcsolatokat. Nem engedte, hogy a vezeték megszakadjon a szívek között. Részt vett a pataki diák minden komoly munkájában és apró tréfiában. Ugyiszintén a hősiességét a vállalkozásaiban is. Ismerte a Főiskola Nagykönyvtára könyveinek és sajáttermésű borának zamatját. Ott volt a közösségekben, lett légyen az Ige-, vagy imaközösség, vagy pedig élcelődés. Egészen egész pataki diákká lett.

Aztán pataki diák maradt. Újra, meg újra visszajött Patakra. Amikor kérdeztük, hogy mi járatban van, a hazajött fiú természetességével mondta, hogy: eljöttem megnézni Patakot.

De nemcsak Kováts Árpád vette át a pataki színeket, hanem ő is hozott újakat.

Egészen ide illett a kegyessége. Ezt a kegyességet az ész és a szív egy ütemének lehetne nevezni. Keresett, okoskodott, de gyermeki alázattal engedelmeskedett. Egyik oldalról nézve finom racionalista, a másik oldalról nézve igazi kegyes. Felülről nézve azonban minden összhang és egység volt. Ez a magyar református kegyesség. Mintha a falu küldte volna. Több: Isten adta.

Üzleti érzéke az új magyar idők dalát zengte. Ezt senki ellen, csak magunk miatt tette. Láta, hogy mennyi könyvet el lehetne adni, ha volna kinyújtott kéz, amely vinné a könyveket. Mindig sok csomaggal érkezett. Könyveket hozott. Ismerte a kapcsolatokat. Sirassuk meg benne a még meg nem érkezett nagy egyházi iratterjesztés hősi halottját.

Igy aztán a Lélek nyelve mellett ismerte az arany nyelvét is. Ha hallott egy ígéhírdetőt, akinek a bizonyágtétele az ő igényes lelkét is

kielégítette, azonnal ment az ajánlat-
tal: adjunk ki egy kötetre való pré-
dikációt. Vállalta volna a kézirat le-
másolását és minden előkészítését.
Azon a nyári estén meghalt a vállal-
kozó egyházi ember, akit pedig ré-
gen várunk. Sokan vannak, akik értik
a Lélek mondanivalóit, még többen,
akik az arannyal vannak anyanyelvi
viszonyban, de kevesen vannak, akik
mindakettővel rokonok.

*A ma embere volt, aki a hol-
napra készült.* Ezt nemcsak a mindig
nálá levő fényképező gépe mutatta,
hanem a látóköre is. A látóköre addig
elért, ameddig a külföldi magyarok,
vagy hívő hittestvérek élnek. Ezért
lett a legjobb barátja a másik Árpád,
Berecz Árpád, az Amerikából hazajött
magyar. Hosszú sétákon, vagy néha
még a máshonnan elvett órákon is,
együtt keseregtek a hibákon és együtt tervezgettek az eljövendőn.

Patakra is ellátszott azon a különös nyári estén annak a gyertyá-
nak a fénye, aminél kialudt a Kováts Árpád földi élete. Aztán mi is
éreztek a nyomában támadt sötétséget.

Eddig arról szóltunk, ami volt és ami lehetett volna. Most hittel
ránézünk a mi Urunk keresztyére és belenézünk a husvéti üres sírba.
Ez a látás meggyőz Isten kegyelméről és az ő mindenek felett való
szeretetéről. És ez elég ahhoz, hogy a már hazahívott Kováts Árpád és a
még itt hagyott magunk felől megvigasztalódjunk.

Áldott legyen az Úr neve!

Darányi Lajos

Hideg tavaszba jajt kiáltok én!

*Hideg tavaszba jajt kiáltok én! — fejfa mindenütt. — Égre kiáltó
— én vagyok a kiáltó tavasz — magyar temetőben fejfát rázok
kisértet vagyok, gyilkos panasz! hiába: volt hit? Hiába Jézus?
Üres tavaszba jajt kiáltok én! Rothadásunkat eltakartuk —
Ködös temetőben fejfát rázok Hiába Isten? Hiába Jézus?
és letről nem hallatszik a szó — Tavasz-éjjelbe jajt kiáltok én.*

Isaák Imre
VI. gimn. tan.

Március 15.

Egy ünnepnek a jelentőségét akkor tudjuk igazán megérteni, ha azt nézzük, mi ennek a jelképe. Március 15.-ének kifejező jelképe a magyar lobogó, a mi nemzeti zászlónk. Ennek a három színében fogom előadni ünnepi beszédemet.

Az első szín a tűznek a színe. Mikor a szél meglobogtatja a magyar zászlót, gondoljunk arra, magyarnak lenni annyit jelent, mint kigyúlladni és fellobogni ennek a névnek büszke öntudatától. A tűz azonban bármilyen fennséges elem, de megemészti azt, aki hatalmába került. Éppen így a magyar sors is, megemészto halálos sors.

Március 15.-ét is miért ünnepeljük? — mert ez az ünnep ellenálásra segít minket a környező halálos fenyegetésekkel szemben. Ezek a fenyegetések bár mindig kívülről jöttek, legjobban akkor fejtették ki mérgeiket, amikor be tudtak hatolni a magyarság testébe. Magyar nemzeti létünkben óriási fenyegetések támadtak, amióta lehasnyatlottunk európai nagyhatalmi állásunkról. Ezeket az idegen támadásokat már szinte ki sem lehetett védeni, mikor belülről kezdtek ronsolni a magyar szervezetet, mikor belülről gyengítették a magyar erőt és életet. Az idegen hatások gyilkoló törekvésekké váltak. Úgy próbáltak megfojtani minket, hogy beférkőztek e nemzet lélekzetén keresztül a szervezetbe; ráültek az ország trónjára: királyainkká lettek; megtelepedtek az ország földjén: telepeseink és állampolgáraink lettek; társadalmi osztályunk lettek. Olyanok voltak, mint a baktériumok, beférkőztek hazánk ereibe és felfogták véresejtjeinket. Még ma is pusztítanak bennünk ezek a bacillusok. Szegény megtört nemzetünk lázban ég. De van még tartalékunk a régi márciusi ellenméregből, oltjuk be vele magunkat, azután bizzuk rá bajunkat a nagy Gyógyítóra.

Így lesz valósággá zászlónkban a reménység színe.

A zászlónk harmadik színe jelenti és ábrázolja ezt a reménységet. Ha több párthoz tartoztok is, ha nem tudtok összeférni igaz magyarok. a reménységben legyünk egyek. Nem más ez, mint a Magyarországnak élniakarása. Annál is inkább legyünk egyek, mert mindnyájunkat ugyanegy veszedelem fenyeget. Higgyünk abban, hogy ez a nép nem veszhet el, mert Istennek céljai vannak vele. Olyan ez a nép, mint a bibliai Jónás: elnyelte a nagy cethalnak, Európának a gyomra, de mind-ezideig nem tudta megemészteni, s őt tudjuk, mert hirdeti a zászlónk, hogy nem is fogja. Úgylehet éppen Európának a gyomra mentette meg a magyarságot attól, hogy el ne sülyedjen végképpen a népek tengerében. Reménységünkben hordozzuk azt az időt, amikor a cethalnak a gyomrából kivették ez a nép a szárazra és biztos talajt érez majd a talpa alatt.

Ez azonban csak úgy következhetik be, ha mint a zászlónk mutatja, fehér színnel kötjük össze a már említett másik kettőt. A fehér a Jézus

---

vérében mosott ruhának a színe. Mindez a reménység és mindez az élet, amely nem ebből a talajból nő, elhervad és meghal. Hogy élő és hervadatlan legyen a mi reménységünk, gyökereivel fogódzunk bele az egyetlen megtartatásba, az evangéliumba. Magyar nép és ennek induló ifjú nemzedéke, amelyre nagy építő feladatok váraкоznak, nincs más fundamentum, amelyre építeni lehetne. Aki házát erre az alapra építi, annak építménye nem dől össze. Lehet, hogy egy ideig nem látszik, amikor hó- vagy porfelleget kavar a szélvész, de annak utána hősiesen és győzelmesen újra kibontakozik szemünk előtt.

Ország- és nemzetépítők! A zászlót ki ne ejtsétek a kezetekből.

Galambos Lajos

akad. ifj. elnök.

A főiskola március 15-i ünnepélyének ünnepi beszédéből.

LEGÁTUSOK!

Isten kegyelméből megint legációba mentek. Küld az Úr és küld az Alma Mater. Szomorú csüggedt emberekhez mentek, utatok temetőkön visz keresztül, de ne felejtsetek, megnyíló sírokhoz vezet...! Ezt kell hirdetnetek. Azt, hogy drága veteményes kert a temető..., hogy a sír nem jelenti az élet végét, csak átmenetel az a mi örökkévaló hazánkba. Hirdessétek, hogyha temetőben járunk is, nem vagyunk reménytelenségben, mert tudjuk, hogy megnyílnak a sírok, s lesz élet, feltámadás...!

Mondjátok meg, hogy élünk!

Mondjátok meg, hogy kevesen vagyunk még, de napról-napra növekszik a sereg, mert nem bizonytalan a kürtök zengése... Sápadt még az arcunk, de tűz gyúlt már a szemünkben és a szívünkben új élet-akarások születnek...

Mondjátok meg, hogy élni akarunk; élni Istennel értetek és nektek...! Az ősi telken ama drága Fundamentumra akarjuk felépíteni a szebb magyar jövődőt. Egy olyan Magyarországot, amelyben ne legyen elégedetlenség, szenvedés, könny, sóhaj, fájdalom... Azt akarjuk, hogy drága népünk arcára térjen vissza a mosoly, a szívekbe a béke, megelégedés és a szeretet... Azt akarjuk, hogy boldog legyen itt végre minden ember! E szent cél szolgálatába állítjuk az életünket.

Vihar zúgott el a fejünk felett... Hisszük, nem azért, hogy szétzavarjon benneteket, hanem, hogy egyé kovácsoljon... Ne a széthúzás, egyenetlenség legyen az úr közöttünk, hanem az összetartás, egymás megbecsülése...! Ha eddig nem is, most becsüljük meg egymást testvérek, magyarok...! Csak így lehet a miénk az Élet, csak akkor áldhat meg bennünket az Isten...!

Ezt hirdessed pataki legátus...!

Vitéz Ferenc
IV. é. teológus.

Ezüsterdő, ezüstmező . . .

Ezüsterdőben,
ezüsthalmokon,
tűnődöm mélán
csacska dalokon.
Erdő vagy magad,
halom a melled;
oly jó, ha szived
nálam felejtet.
Szemednek lángja
lobog az égen,
szemednek párja
nincs a mesében.
Szikra a lényed,
megfoghatatlan...
Csudák szalagja
libeg hajadban.
Lebben a szélben

illatos lelked...
Oly jó, ha szived
nálam felejtet.

Ezüstmezőben
ezüst az élet,
ezüstcsengésű
az esti ének.
Lobban a szemed —
pihen a nap már, —
gyorsabb a fénye
szárnyas galambnál.
Repülsz keresztül
időn és téren,
szemed pihen a
végtelenségben.
Szép valód előtt

új világ tárul;
senki sem néz rád
titkon, kajánul.
Szellem vagy csupán,
megfoghatatlan,
szférák zenéje:
egy hangulatban.
Oh szent hangulat!...
Itass hát mámor!
Végtelenségnek
asszú borából.
Dalok tündére
égbe nyargalok:
pedig csak szemed
tört fénye vagyok!...
Tóth Gyula IV. é. tan. növ.

E L E K C I Ó.

Most nem tolongott vidám diáksereg a legnagyobb terem bejárata előtt, szivarok bodor füstjét nem libbentette szét a márciusi szellő, s az Alma Mater, palatetejét nem aranyozta be a tavaszi napsugár.

Elekció volt, szomorú elekció . . .

A legkisebb terem is nagynak bizonyult, csak lézengett benne a vagy egy osztálynyi mendúr, felsős gimnazista, képzős, theologus... Pedig a kis harang most is úgy szólt, mint máskor..., vagy talán még hívatogatóbb, szívhezszólóbb volt a hangja..!

[Hova lettek a pataki diákok...?! Apraja, nagyja...?! Csendesek a diákszobák, csendes az Iskolakert, a nagy udvar... Rettenetes ez a csend..! Rettenetesebb, ha beszélni kezd..]

A kis harang hangját nem hallhatták a visszavágyó pataki diákok, de megéreztek; a szívük mélyén megcsendült a visszhang...

Ki tudja merre vannak széjjel a világon... Van, aki fegyverben, fogolytáborban, innen vagy túl a honi bérceken, figyel a szavára, s fegyvert, rabruhát boldogan cserélne fel az ünnepi követ szerény külsejével, s menne legációba életet, feltámadást hirdetni a nagy magyar temetőbe...

Kevesen mennek legációba, pedig most nagyon sok legátusra van szükség...! Ennyi szomorú, csüggedt ember nem volt még soha e hazában... Követ kell, legátus, aki örömet, életet, feltámadást hirdet..!

Árva, legátust nem kapó gyülekezetek! Az elekción Krisztus is jelen volt, s Ő titeket választott... Ahová követ nem mehet, ott is lesz öröm, élet, feltámadás, mert maga az Úr megy arra! Lesz Husvétod, ünneped, életed, mert Krisztus éretted is meghalt és számodra is feltámadott...!

Vitéz Ferenc IV. é. th.

MEGNYILTAK A NAGYKAPUK.

A háború jeges vonalzója egy decemberi éjszakán áthúzódott Patak felett. Már eltávolodtak a harcok, de a harci gépek és ágyuk dübörgését még továbbították a pataki hegyek. A dübörgést átvették az elnémult-harangok zsongásai és megindult az élet ismét a föld felett. Az újévi harangok zsolozsmájára megrázkódott a főiskolai kis harang is, és érces szavára, *négyszáztizenegyedszer* tárultak ki, az elárvult iskola kapui.

Az első felbukkanó diáksapka békét és életkedvet sugárzott szét a pataki főutcán. Először ritkán, majd mindig gyakrabban tüntek fel más-kor mosolygós — most szomorú diákfejek. Hogy mily boldog érzéssel léptük át először az Alma Mater küszöbét, azt leírni nem lehet, de könny-beborult szemekkel sétálgattunk az elárvult termeken keresztül. Míg a központi fűtés meg nem indult, bizony még nagykabátban is dideregtünk a hideg osztálytermekben. Ma pedig már mintegy kétszázötven pataki diák hajlik a könyvek fölé. Számunk napról-napra nő. Egymásután érkeznek meg vonaton, szekereken, de sajnos legtöbbször gyalog, a sáros bakancsú fáradt diákok; ki a Nyírségből, ki a messzi Ungból.

A főiskola épületei közül az újszárny rongálódott meg a legjobban. Ez a rész kapott a legtöbb aknatalálatot. A Kossuth utcára és az udvarra néző ablakok többnyire kitortek. Internátusaink közül a Theológiai, Gortvay és részben az Angol-internátus vesz föl növendékeket. A Tanítóképző-intézet is megrongálódott, főleg az internátusi lépcsőház. A képzősök is nálunk kapnak lakást és ellátást. Tornacsarnokaink használhatatlanok. Büszkeségünk: a nagykönyvtár, semmi bántódást nem szenvedett.

De szívünk nem is ezekért a károkért fáj, hiszen új Lorántffy Zsuzsánnak és Rákóczi Györgyök mindig születnek, és mindig lesznek szorgalmas pataki diákkezek, akik felépítsék a megrongált falakat. Azokért a diákokért hullajtunk könnyeket, akikhez nem jutott el a főiskolai kis-harang szava, akik nem léphették át főiskolánk küszöbét, mert a háború vihara szétdobálta őket szerte egész Európába.

Most mikor megnyíltak a kapuk, szemem előtt van az utolsó csengőbúcsú képe, amikor felcsendült ajkunkon a búcsúének: „Szétszéledünk, mint a hulló levelek, a feledés mindnyájunkat eltemet.” — Szétszéledtünk, de nem felejtünk el benneteket. — Visszavárunk. Visszavárunk a károkat kijavítani és egy új Magyarországnak az alapköveit lerakni.

Szabó István
gímn. íj. elnök.

Harangvirág.

• Kerestelek már, amerre jártam,
Most végre mégis reádtaláltam
és szép lett nekem megint a világ ...
Harangvirág, harangvirág ...

Nekem születtem rózsás hajnalom.
Új dalok ízét érzem ajkadon,
mitől föléled a halott világ ...
Harangvirág, harangvirág ...

Vitéz Ferenc IV. é. th.

HIREINK

Istentől megáldott húsvéti ünnepeket kívánunk kedves olvasóinknak. Szerkesztőség.

Először is Istennek adunk hálát, hogy az ősi Alma Mater újból megnyithatta kapuit a tanulni akaró és szerető diákjai előtt. A teológia január 18-án, a tanítóképző 9-én és a gimnázium 3-án kezdődött meg. Legyen áldott az Ő szent neve.

Dr. Szabó Zoltán theol. professzor és **Szabó Anna**, Budapesten házasságot kötöttek. Isten áldását kérjük házasságukra.

Bazsó Bélát, volt segédlelkészünket a golopi egyház egyhangulag megválasztotta lelkipásztorának. Isten tegye áldásossá munkásságát.

A gimn. tanárok közül házasságot kötöttek **Ablonczy György**, **Hazagh Mihály**, **Hegyi József** és **Ruszkay András**. Sok szerencsét és boldogságot kívánunk.

Erdélyi Dezső tanítóképző-intézeti tanár családját Isten egy kis leánygyermekkel áldotta meg. Isten tartsa meg szüleinek örömére.

Legátusaink egy ünnep kimaradása után újból elindulnak, hogy vigyék a magyar falvakba és városokba a megfeszített és feltámadott Krisztus evan-

géliumát. A nagy elekcio március 8-án volt. Első diákok lettek **Galambos Lajos** és **Bene Dezső** V. é. th. — A kis elekcio márc. 9-én volt. Ezúton is kérjük gyülekezeteinket, fogadják legátusainkat olyan szeretettel, milyennel ők mennek.

Márc. 15-ét az ifjúság együtt ünnepelte meg a főiskolai imateremben. Az ünnepi beszédet **Galambos Lajos** ifjúsági elnök mondotta. Az ünnepélyt még **Szabó István** és **Tóth Gyula** ifj. elnökök szavaltai és az énekszámok tették változatossá.

A kollokviumi idő a teológián márc. 19-től ápr. 7-én estig bezárólag tart.

A tanítóképző-intézet diákjai, mivel az internátusuk nem használható, a teológiai és Gortvay internátusban nyertek elhelyezést.

Figyelem! A következő számunk a LX-ik évfolyam emlékszáma lesz. Már most kérem az ifjúságot és az Ifjúsági Közlöny minden barátját, hogy e szám megjelenését munkájukkal segítsék.

Szerkesztői üzenetek: Az Ifjúsági Közlönyt csak nagy nehézségek leküzdésével tudjuk megjelentetni. Kérjük azért kedves Olvasóinkat, hogy munkánk komolyságát átérve írásaikkal és anyagi támogatásukkal segítsék elő munkánkat. Segítsenek és figyelmeztessenek, hogy építő munkát fejthesünk ki.

Szerkesztőség.